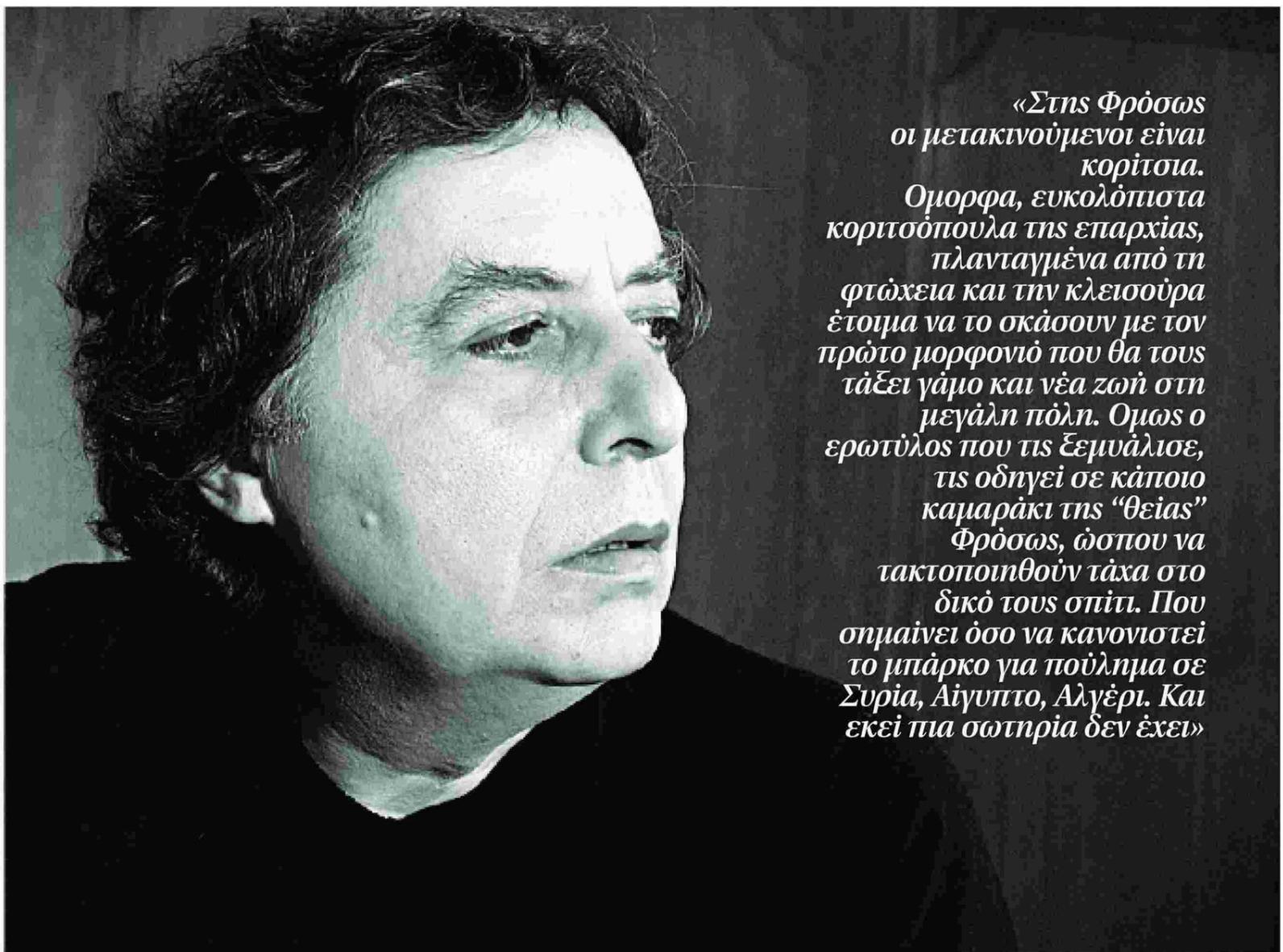

Ο «Βαθύς Πειραιάς» το

Η τριλογία για το λιμάνι και την πόλη του Πειραιά του γνωστού συγγραφέα ολοκληρώνεται με την έκδοση του βιβλίου «Πειραιάς Βαθύς - Μυστήρια & Φόνοι». Το κομμάτι που εξασφάλισε το «ΘΕΜΑ» μιλά για τη σωματεμπορία και την «αποπλάνησιν των κορασίδων»

«Στης Φρόσως οι μετακινούμενοι είναι κορίτσια. Ομορφα, ευκολόπιστα κοριτσόπουλα της επαρχίας, πλανταγμένα από τη φτώχεια και την κλεισούρα έτοιμα να το σκάσουν με τον πρώτο μορφονιό που θα τους τάξει γάμο και νέα ζωή στη μεγάλη πόλη. Όμως ο ερωτύλος που τις ξεμυάλισε, τις οδηγεί σε κάποιο καμαράκι της "θείας" Φρόσως, ώσπου να τακτοποιηθούν τάχα στο δικό τους σπίτι. Που σημαίνει όσο να κανονιστεί το μπάρκο για πούλημα σε Συρία, Αίγυπτο, Αλγέρι. Και εκεί πια σωτηρία δεν έχει»

Ελάχιστοι συγγραφείς γνωρίζουν τον Πειραιά από πρώτο χέρι -την ιστορία του, τους άγραφους νόμους του, τη συνολική μυθιστορία του- όσο ο Διονύσης Χαριτόπουλος, ο οποίος μας μεταφέρει τις άγνωστες πτυχές του Λιμανιού.

της Τίνας Μανδηλαρά
tinam@protothema.net

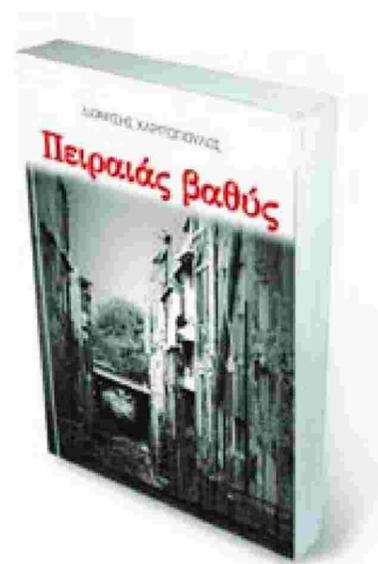
Ψάχνοντας σε αρχεία εφημερίδων, συγκεντρώνοντας πληροφορίες από το παρελθόν για πρόσωπα και πράγματα, ο κατεχονή συγγραφέας του Πειραιά αναλαμβάνει να φέρει εις πέρας τη βαρυσήμαντη αποστολή της συγγραφής μιας ολόκληρης τριλογίας, η οποία ολοκληρώνεται τώρα με το νέο υπό έκδοση βιβλίο -κυκλοφορεί στις 10 Οκτωβρίου- «Πειραιάς Βαθύς - Μυστήρια & Φόνοι», αποσπάσματα του οποίου δημοσιεύει σε αποκλειστικότητα σήμερα το «ΘΕΜΑ». Μετά το «Εκ Πειραιώς» και τους «Πειραιώτες», το νέο πόνημα του συγγραφέα για το διάσημο λιμάνι, «Πειραιάς Βαθύς», κατά κύριο

λόγο επικεντρώνεται στη σκοτεινή πλευρά: εδώ ο Χαριτόπουλος εντοπίζει αληθινές ιστορίες και «ειδεχθή», όπως έλεγαν τότε, εγκλήματα με ακέφαλα πτώματα, με πόρνες που εκδικούνταν τους σωματέμπορους οι οποίοι σκοτώναν και σκοτώνονταν μεταξύ τους, με νταήδες και κάθε λογής «καλόπαιδα». Στην αρχή κάθε ιστορίας δεσπόζει ο εκάστοτε τίτλος των εφημερίδων της εποχής, πασπαλισμένος με την απαραίτητη οργαστική φαντασία, που σήμερα προκαλεί τουλάχιστον θυμηνδία στον αναγνώστη, όπως «Το βασιλείον του τρόμου», «Το λιμάνι της παρανομίας», «Ο απίστευτος Γολγοθάς μιας αγνής νέας εκ της νήσου Ανδρου» ή ακόμα «Το ακέφαλον πτώμα προκαλεί πονοκέφαλον στις δικτικές αρχάς!»

«Αι σατανικαί μέθοδοι των σωματεμπόρων προς αποπλάνησιν των κορασίδων»

Τη μεγάλη και βαριά εξώπορτα της Φρόσως δεν την περνάει ο πασάνας• πρέπει να είσαι μόντης γνωστός στην πιάτσα και εγκεκριμένος από τους νταήδες που προστατεύουν το σπίτι. Μια ψηλή μάντρα με σπασμένα γυαλιά στην κορφή κρύβει από τα μάτια του υπόλοιπου κόσμου τι γίνεται στην αυλή με τα καμαράκια.

Το άντρο της Φρόσως στη Γούβα του Βάβουλα είναι σαν το Κέντρο Διερχομένων του Στρατού ή σαν το Τμήμα Μεταγωγών της Αστυνομίας. Ο ενδιάμεσος σταθμός δηλαδή που οι μετακινούμενοι

Η Διονύση Χαριτόπουλου

φαντάροι ή φυλακισμένοι μένουν από λίγες ώρες ως λίγες μέρες ώσπου να τους στείλουν στον νέο προορισμό τους. Στις Φρόσως οι μετακινούμενοι είναι κορίτσια.

Ομορφα, ευκολόπιστα κορτσόπουλα της επαρχίας, πλανταγμένα από τη φτώχεια και την κλεισούρα• έτοιμα να το σκάσουν με τον πρώτο μορφονιό που θα τους τάξει γάμο και νέα ζωή στη μεγάλη πόλη. Όμως ο ερωτύλος που τις ξεμυάλισε, τις οδηγεί σε κάποιο καμαράκι της «θείας» Φρόσως, ώσπου να τακτοποιηθούν τάχα στο δικό τους σπίτι. Που σημαίνει όσο να κανονιστεί το μπάρο για πουλήμα σε Συρία, Αίγυπτο, Αλγέρι.

Και εκεί πια σωτηρία δεν έχει.

Η Φρόσω κρατάει πάντα στο σπίτι δυο τρία στρωμένα κορίτσια σαν ψυχοκόρες να βολεύονται οι μόρτες, να βγαίνουν και τα τρέχοντα έξοδα.

Τώρα ένας μορφονιός έμπλεξε.

Κουβάλησε μια δεκαπεντάχρονη τεφάρικι που θα πιάσει καλά λεφτά• αλλά όσο λιμπεστερή είναι, άλλο τόσο και πεισματάρια. Του το Ξέκοψε, πρώτα στεφάνι και μετά γλύκες. Αυτός δεν ήθελε να τη ζορίσει, αλλά δεν ήθελε και να πουληθεί τέτοιο κομμάτι πριν το τρυγήσει πρώτος. Ανέλαβε η Φρόσω να την κουλαντρίσει.

– *Στεφάνι θέλει; του λέει.*

– *Μ' έπρηξε. Τι θα κάνω;*

– *Θα της το περάσουμε απόψε.*

Αργά το απόγευμα μπήκαν από την εξώπορτα με γέλια και φωνές ένας τεράστιος αγριωπός παπάς με μαύρο γένι και τσουρούπικο ράσο που άφηνε απέξω τα κανιά και τις χερούκλες του, ένας κακεκπικός σπανομαρίας καντηλανάφτης με την Ιερά Σύνοψη στο χέρι, ένας μουστακαλής μπάτσος με τη στολή του κι ένας γνωστός λωποδύτης φυλακόβιος.

– *Καλησπέρα, ευλογημένοι,* είπε ο παπάς και με υψωμένο χέρι τούς σταύρωσε όλους.

– *Καλησπέρα, γέροντα,* του απάντησαν.

Οι δυο ψυχοκόρες της Φρόσως ετοιμάζαν τη νύφη και κρυφογέλαγαν. Η μικρή είχε απότομα ημερέψει. Πάνε οι θυμιοί και τα γινάτια• περιστεράκι.

Το μάτι του παπά γυάλισε όταν την είδε.

– *Έχετε την ευχή μου,* είπε επίσημα χωρίς να φεύγει το μάτι του αποπάνω της.

Αυτή έσκυψε και του φίλησε το χέρι ενώ οι άλλοι κοιτώντουσαν με νόημα. Οι ψυχοκόρες έπνιγαν τα γελάκια τους• ήξεραν τον νταή που παρίστανε τον παπά και τον λαδιάρη μπάτσο σαν προστάτες του σπιτιού.

Τους χαιρέτισε επίσημα κι ο μπάτσος.

– *Ο κουμπάρος μας,* τον σύστησε ο υποψήφιος

γαμπρός.

– *Αντε να τελειώνουμε με το καλό για να πουήμε και τα ποτήρια μας,* είπε αυτός.

– *Όλα με τη σειρά τους και με την ευχή του Θεού,* τον επανέφερε ο παπάς.

Στη μέση της αυλής είχε στηθεί ένα τραπεζάκι με ένα εικόνισμα, τα στέφανα και μερικά άσπρα κεριά. Ο καντηλανάφτης τα άναψε και τα μοίρασε στους παριστάμενους. Ο παπάς έβγαλε το καμπαλάκι και φόρεσε το στενούλι πετραχήλι του. Ο γαμπρός κι η νύφη στάθηκαν από την άλλη πλευρά του τραπεζιού.

Το κορίτσι ντροπαλό, με τα μάτια χαμηλωμένα, έτρεμε σύγκορμο από συγκίνηση• η μεγάλη ώρα που περίμενε στη ζωή της είχε έρθει.

Αρχισε το μυστήριο κι ο μόνος που ήξερε κάπως τι έλεγε ήταν ο καντηλανάφτης που είχε αγγαρευτεί σαν ψάλτης• Ξεφύλλιζε τη Σύνοψη και μουρμούριζε κάποιο εδάφιο. Ο παπάς ευλογούσε διαρκώς με βρυκηθμούς. Ο κουμπάρος με στραβά το πηλήκιο πέρναγε τα στέφανα στο ζευγάρι κι έκανε πίσω απ' την πλάτη τους μορφασιμούς και καραγκιοζιλίκια.

Η νύφη χαμπάρι δεν έπαιρνε.

Οι άλλοι γέλαγαν και προτού ο γάμος γίνει καλαμπάλικι, η Φρόσω το συμμάζεψε.

– *Σκασιός, φώναξε.*

– *Σεβαστείτε το μυστήριο,* οργόνταρε κι ο παπάς.

Στο «*Ησαΐα χόρευε*» ο παπάς πήρε το μικρό θυμιατήρι της Φρόσως που έκαιγε πάνω στο τραπέζι και το γυρόφερε σαν γεμάτο ποτήρι «στην υγιά σας» με λόγια ακατάληπτα.

Ξεπέταξαν στα σβέλτα την τελετή γιατί όλοι βιάζονταν.

– *Τα καλά του Αβραάμ και του Ισαάκ να έχετε,* ευχήθηκε στους νιόπαντρους ο παπάς.

– *Καλούς απογόνους κι οι άλλοι.*

Μέσα στη μεγάλη κάμαρα τους περίμενε στρωμένο τραπέζι με μεζεκλίκια και μια χιλιάρα νταμιτζάνα κρασί.

Πρώτος θρονιάστηκε ο παπάς.

Ηξερε πως για πάρτη του γινόταν το τραπέζωμα• ρεγάλο για τον κόπο του. Και φερόταν στους άλλους σαν καλός οικοδεσπότης.

– *Ορίστε, ευλογημένοι... γαμπρέ, κυρία νύφη, ελάτε κοντά, καθίστε. Κορίτσια, αφήστε τα νάζια και κοπιάστε. Φρόσω, θεοφοβούμενη γυναίκα, εδώ θα κάτσεις, πλάι μου.*

Μάζεψε πάνω τα μανίκια να φάει με άνεση και φάνηκαν στα μπράτσα του μια γοργόνα κι ένα σιλέτο στις φλόγες.

Σηκώθηκαν τα ποτήρια να ευχθούν στους νιόπαντρους:

– *Να ζήσετε.*

– *Αντε και καλούς απογόνους.*

Ο λωποδύτης είπε πονηρά:

– *Μην το φάτε μεμιάς όλο το μέλι, το πάνω πάνω... Με ρέγουλο, να 'χετε και μετά.*

Ετρωγαν, έπνιγαν και δεν μιλάγαν.

Όμως σε λίγο μίλησε το κρασί κι οι γλώσσες λύθηκαν. Αρχισε ο μπάτσος με τα κατορθώματά του:

– *...του μπήκνω μια στη μούρη, που μάζευε τα δόντια του για στραγάλια. Τραβάω την κάμα, θα τον έσφαζα σαν τραγιά με μ' αρχίνισαν κάπι κουτσαβάκια με Έδλα και καρέκλες. Τους αρχινάω κι αυτούς...*

Για να το βουλώσει ο κουμπάρος, οι άλλοι κούρντισαν ένα νυφιάτικο:

Σήμερα γάμος γίνεται

σ' ωραίο περιβόλι

Για χάρη της νύφης έπασαν κι άλλο:

Μια όμορφη παντρεύεται

κι όλος ο κόσμος χαίρεται

Τσουγκρίζαν και χασκογέλαγαν με υπονοούμενα μεταξύ τους.

Ο λωποδύτης άρχισε τα παραπονιάρικα:

Στην Πόλη σφάζουν πρόβατα

στο Γαλατά γελάδια

και στη δική σου την ποδιά

σφάζονται παλικάρια

– *Ααααα, πλανεύτρα Σύρα, βόγκηξε για την πατριδα του.*

– *Γεια σου, Καλαμάτα αρχόντισσα, φώναξε για τη δική του πατριδα ο κουμπάρος, τινάχτηκε όρθιος κι άρχισε να στροφές:*

Όπλα μάγκα,

δε σε θέλω πια,

μην περάσεις πάλι

απ' τη γειονιά

– *Γεια σου, κουμπάρε λεβέντη.*

– *Όπλα της. Αλα της.*

– *Να τα κλαίει όπου τα 'χει.*

– *Κι όποιου δεν μας αγαπά να του βγει το μάτι.*

Πάνω στη σουέρα τους πιάσανε τις επιδείξεις αντρείουσνης.

Εδώσε μια με τη χερούκλα του ο παπάς πάνω στο ποτήρι και το έκανε θρύψαλο. Πήρε τα γυαλιά ο κουμπάρος και τα μάζεψε. Ο φυλακόβιος έβγαλε μια κάμα να κόψει τη γάμια του κι η Φρόσω τον σταμάτησε μην έρθουν τα χειρότερα.

Οι δυο ψυχοκόρες δεν άργησαν να πιάσουν κι αυτές δουλειά• η μια κουνιόταν του παπά, η άλλη τριβόταν του μπάτσου. Μόνο ο καντηλανάφτης έμεινε αμέτοχος στις παρεκτροπές• είχε πέσει σαν λιμασμένος στο φαί και δεν έβγαζε άχνα.

Ο παπάς έσυρε τον χορό παραπατώντας και τραγούδαγε με τους άλλους σεγκόντο:

Δε σ' το 'πα μια, δε σ' το 'πα δυο

δε σ' το 'πα τρεις και πέντε

μην περπατάς

άντε, κυρά Γιαννούλα μου,

μην περπατάς

ταρναριστά, ταρναριστά

και τρέμουν τα βυζιά σου.

– *Γεια σου, παπά νταή, οι αποκάτω.*

– *Να ποθάνουν οι οχιτροί μας.*

Ετρέλανε όλους τους νιους

κι όλα τα παλικάρια

ετρέλανε κι έναν παπά

δέκα χρονώνε διάκο

κλεισοπατάει τα ράσα του

πειτάει το καμπαλάκι

Πετάξε κι ο παπάς το δικό του καμπαλάκι

κι έμεινε Ξεσκουφωτός κι αγριεμένος.

Σωριάστηκε στην καρέκλα κι άρπαξε το πουτανάκι την ψυχοκόρη που τον τσίγκλαγε:

– *Ελα δω, τέκνον μου, να σε ευλογήσω.*

– *Μαζέψου, τραγόπαπα, οι άλλοι.*

Μα αυτός δεν νοιαζόταν πια για τίποτα.

Την έβαλε στα πόδια του, τη χαϊδολόγαγε και πίναν κρασί από το ίδιο ποτήρι. Η ψυχοκόρη τον πλάτευε προκλητικά, του χάιδευε τα γένια.

Όλοι μου τον λεν

τσακπίνη και μπεκρή

Ο γαμπρός το παράκανε με το κρασί κι έχασε τον κόσμο.

Τον πήραν σπικωτό στο πλαινό καμαράκι και τον έβαλαν να Ξαπλώσει. Η νύφη σαν καλή σύζυγος ζούφωσε πλάι του στο ντιβάνι να τον προσέχει.

Από δίπλα ακούγονταν οι άλλοι να τραγουδάνε, να γκαρίζουν, να σπάνε και πιο αργά ακούστηκαν οι πιστολιές που έρχινε στην αυλή φεύγοντας ο μερακλωμένος κουμπάρος.

Δυο ώρες από τα μεσάνυχτα όλα είχαν πουκάσει.

Εύπνησε ο γαμπρός από τον λήθαργο κι είδε το κορίτσι μισοκοιμισμένο πάνω του. Απλώσε χέρι. Εκείνη παραδόθηκε μελωμένη• του έκανε όλα τα χατίρια αφού και αυτός είχε κάνει το δικό της.

Για τρεις μέρες «έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν».

Κι όταν όλα είχαν κανονιστεί, φύγαν για το ταξίδι του μέλιτος. Οι νιόπαντροι αποχαιρέτησαν τη Φρόσω και τις ψυχοκόρες της που βγήκαν ως την πόρτα και τους κατευόδωσαν με ευχές.

Στην Πειραιά μια βάρκα τούς πήρε για το μεγάλο ιστιοφόρο που περίμενε αρόδο. Αυτή είχε κουλουριαστεί στην αγκαλιά του ευτυχισμένου. Πλεύρισαν στο πλεούμενο κι ο γαμπρός βοήθησε ιπποτικά τη νύφη να ανέβει πρώτη τη σκάλα για τον παράδεισο που της υποσχέθηκε.

Ο ίδιος έμεινε στη βάρκα και, σαν να μην άκουγε τις κραυγές της, γύρισε πάλι προς την ακτή.

Στην αρχή κάθε ιστορίας δεσπάζει ο εκάστοτε τίτλος των εφημερίδων της εποχής, πασπαλισμένος με την απαραίτητη οργιαστική φαντασία, που σήμερα προκαλεί τουλάχιστον θυμηδία στον αναγνώστη, όπως «Το βασιλείον του τρόμου», «Το λιμάνι της παρανομίας», «Ο απίστευτος Γολγοθάς μιας αγνής νέας εκ της νήσου Ανδρού» ή ακόμα «Το ακέφαλον πτώμα προκαλεί πονοκέφαλον στις διωκτικὰς αρχάς!»

